

Sygn. akt II CKN 1132/98

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 6 września 2000 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - Tadeusz Żyźnowski (spraw.)

Sędziowie: SN - Bronisław Czech

SN - Marian Kocon

Protokolant: Anna Banasiuk

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2000 r.
na rozprawie sprawy z wniosku A. F.
przy udziale M. C., X. C., B. J. i S. Z.
o stwierdzenie zasiedzenia
na skutek kasacji wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Wojewódzkiego w Ł.
z dnia 3 września 1998 r., sygn. akt III Ca [...]

p o s t a n a w i a:

oddalić kasację.

U Z A S A D N I E N I E

Oddalając powtórnie, postanowieniem z dnia 29 grudnia 1997 r. sygn. akt I Ns [...] wniosek A. F. o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie Sąd Rejonowy, na podstawie dokonanych ustaleń, stwierdził, że poprzednicy prawni wnioskodawczyni J. i E. D. nie posiadali przymiotu posiadaczy samoistnych (art. 172 § 1 i 336 kc, k - 222-231).

Apelację wnioskodawczyni ponownie zarzucającą ... „sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 kpc)” oddalił - zaskarżonym postanowieniem - Sąd Okręgowy dzielając w całości ustalenia faktyczne i wnioski z nich wynikające (art. 385 w zw. z art. 13 § 2 kpc).

Kasację złożyła wnioskodawczyni A. F.. Skarżąca zarzuciła ... ”sprzeczność istotnych ustaleń Sądu Wojewódzkiego z treścią materiału dowodowego w sprawie wskutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, tj. obrazę prawa procesowego określonego w art. 233 § 1 kpc” i wносиła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przytoczenie przez autora kasacji art. 233 § 1 kpc mającego wyczerpywać podstawę kasacji przewidzianą w art. 393¹ pkt 2 kpc można potraktować jako spełnienie wymagania kasacji w odniesieniu do oznaczenia artykułu, które w ocenie wnoszącego kasację został naruszony (por. m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97 - OSNC 1997, nr 8, poz. 114, z dnia 7 kwietnia 1997 r., III CKN 29/97 - OSNC 1997 nr 6-7, poz. 96 i z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97 - OSNC 1998, nr 4, poz. 59). Przepis art. 233 § 1 kpc - z woli ustawodawcy - pozostawia sądowni

orzekającemu określoną tamże swobodę w zakresie oceny wiarygodności i mocy dowodowej przy zachowaniu wymagań tamże wskazanych. Do nich należy jednoznaczny, i nie doznający wyjątku nakaz wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału i uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie oraz przedstawienie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyniku tak przeprowadzonej analizy i oceny w decyzyjnej fazie postępowania w sposób pozwalający możliwość jego sprawdzenia w toku instancji (por. m.in. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1996 r., III CKN 8/96 - OSNC 1997, nr 3, poz. 30).

Oddalając apelację wnioskodawczyni Sąd drugiej instancji w całości akceptował zarówno dokonane przez sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne jak i wykładnię podstawy prawnej wydanego rozstrzygnięcia. Odwołanie się tego Sądu przez przytoczenie art. 385 kpc jako podstawy swego rozstrzygnięcia jest - w okolicznościach tej sprawy - wystarczające (art. 328 § 2 w zw. z art. 391 i 393¹⁹ kpc oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/98 OSNC 1999 r., nr 3, poz. 60). Motywacja Sądu pierwszej instancji odznaczająca się - w przeciwieństwie do wywodów kasacji - wszechstronnością i wyczerpującym ustosunkowaniem się do całości zebranego materiału dowodowego oraz skrupulatnością, której wyrazem jest obszerne uzasadnienie tego Sądu - spełnia wymagania ustawowe w art. 233 § 1 kpc i jest wyrazem zachowania samodzielności oraz niezależności w toku badania, ustalania oraz przedstawienia kryteriów oceny i wniosków końcowych w pełni odpowiadających art. 328 § 2 kpc. Skarżąca zarzucając w kasacji wadliwość dokonanej oceny nie wykazała przekroczenia przez Sąd przysługujących mu uprawnień. Postawienie tego zarzutu w postępowaniu kasacyjnym nie obliguje Sądu Najwyższego jako instancji kasacyjnej do dokonania kolejnej oceny wiarygodności i mocy dowodowej, lecz sprawdzenia czy wyznaczone w przepisie art. 233 § 1 kpc granice swobody sędziowskiego osądu nie zostały

przekroczone (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1998 r. I PKN 123/98 - OSNAPiUS 1999, nr 10, poz. 344). Nadto stwierdzić należy, że dla uwzględnienia kasacji opartej na podstawie z art. 393¹ pkt 2 kpc niezbędnym jest - co pomija kasacja - wykazanie następstw zarzucanych (i stwierdzonych) wadliwości w sposób w tym przepisie określony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999 r., I CKN 57/96 - OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82). Z powyższego wynika, że kasacja nie posiada usprawiedliwionej podstawy i na podstawie art. 393¹² kpc (przy uwzględnieniu art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego ... Dz.U. Nr 48, poz. 554) podlega oddaleniu.

aw

jb.